

»Du viser dig vist temmelig hyppig imødekommende i den nævnte Henseende, Peter Andreas,« bemærkede han omsider, idet han tydeligt bestræbte sig for at beherske sin Forargelse.

»Er det for at sige mig det, at du er kommen?« busede Per straks ud i stridbar Tone; — han havde kastet sig ned i en Stol og taget en Kniv op af Vestelommen for at skære Spidsen af en Cigar.

Eberhardt gjorde en ganske lille, afvisende Bevægelse med Haanden.

»Jeg blander mig aldrig i dine Anliggender, ... det véd du. Det føler jeg — af flere Grunde — ingensomhelst Opfordring til. Det er heller ikke derfor, jeg i Dag har søgt dig. Det er — desværre — af en anden Aarsag.«

Per vilde endnu ikke spørge, skønt han havde den største Møje med at bevare sin uinteresserede Holdning. Han forstod egentlig ikke rigtigt selv, at denne Anelse om et Ulykkes-Budskab fra Hjemmet kunde gøre et saa stærkt Indtryk paa ham. Han havde dog i lange Tider næppe haft en eneste af dem derhjemme i sine Tanker. De var jo forlængst som døde for ham allesammen, — og han havde ikke grædt over Tabet. Det var tillige langt fra, at Synet af Broderen vakte nogen Hjemlængsel hos ham. Alene den paa en Gang sky og overlegne Maade, hvorpaa denne uafbrudt iagttog ham og saa' sig omkring i hans Stue, havde øje-